

Nr 299

av herr Boo m. fl.

om avdrag vid inkomsttaxeringen av utgifter för fördyrade levnadsomkostnader

Den pågående strukturrationaliseringen inom näringslivet har på kort tid helt förändrat förutsättningarna för boende och sysselsättning i vårt land. Många arbetstagare tvingas till följd av rationaliseringar, företagsnedläggelser eller liknande omständigheter att bli yrkesverksamma på annan ort än där de tidigare varit verksamma.

Att byta arbetsplats innebär alltid problem både för den enskilde och för samhället. Svårigheter att skaffa bostad, otillräckligt utbyggda kommunikationer och andra förhållanden i de större tätorterna skapar regelmässigt anpassningsproblem för de familjer som tvingas flytta. Inflyttningskommunerna ställs på hårda ekonomiska prov för att klara de nödvändiga investeringarna. Enbart de offentliga investeringarna för att ge de inflyttade bostad och acceptabel samhällsservice torde i många kommuner dra en kostnad i storleksordningen 150 000 -200 000 kr. per familj. Samtidigt rycks underlaget undan för den befintliga servicen i utflyttningskommunerna, och även bostadsbeståndet kommer i många fall att utnyttjas mindre effektivt. Sammantagna blir de samhällsekonomiska verkningarna avsevärda.

Det står helt klart att det många gånger är till fördel såväl för den enskilde som för berörda kommuner, om en person som övergår till arbete på annan ort bor kvar i sin gamla hemort, även om de bägge orterna ligger ganska långt från varandra. Familjens omkostnader ökar givetvis, men kostnaderna för investeringar i ny samhällsservice kan reduceras. Beträffande restiderna blir dessa i många fall inte särskilt mycket längre än för dem som har arbete på ett ställe och bostad på ett annat i våra större tätortsregioner.

De nuvarande skattereglerna ger inte någon rättvisa och stimulans åt dem som vill behålla sin bostäder i områden med vikande sysselsättning. De s. k. pendlarna får efter viss tid inte möjligheter till något avdrag för fördyrade omkostnader för intäkternas förvärvande. Skattedomstolar och beskattningsmyndigheter har salunda med den nuvarande utformningen av bestämmelserna om avdrag för ökade levnadskostnader vid dubbel bosättning inte möjligheter att medge avdrag i ens tillnärmelsevis alla de fall, då kostnaderna uppkommit till följd av den skattskyldiges förvärvsverksamhet och därför rimligen bör vara avdragsgilla vid taxeringen.

Det är enligt vår mening angeläget att kommunalskattelagens avdragsbestämmelser för fördyrade levnadsomkostnader och resekostnader utformas och tolkas liberalare. Om en skattskyldig finner det förenligt med sina och sin familjs eller anhörigas intressen att bo kvar i sin tidigare

miljö och bostadsort, bör skattebestämmelserna vara så utformade att reell valfrihet föreligger.

Med hänvisning till vad som anförts i motionen hemställer vi

att riksdagen anhåller hos Kungl. Maj:t om utredning och förslag till ändrade bestämmelser beträffande avdrag vid beskattningen för förhöjda levnadskostnader på annan ort och resekostnader i enlighet med vad som anförts i motionen.

Stockholm den 20 januari 1972

KARL G. H. BOO (c)

ERIC CARLSSON (c)

i Vikmanshyttan

GEORG PETTERSSON (c)

i Örebro

BIRGITTA HAMBRAEUS (c)

JOHN FRIKSSON (c)

i Bäckmora